

[Nør Christensen]

Som jeg sagde for et øjeblik siden, har regeringen også udvist smidighed. Jeg tænker her på den sikkerhedspolitiske kursændring, der har fundet sted igennem de seneste år. Det er klart, at det er med absolut trist sind, de fire regeringspartier ser tilbage på den udvikling, der har fundet sted; vi er blevet tvunget i en situation, hvor vi måtte medvirke. Vi er tvunget med, fordi der ikke blev gives os noget alternativ på valgdagen i januar. Det var det alternativ, jeg efterlyste før, og det alternativ, som efter vores opfattelse kunne have skabt bedre forhold. Dog er vi sikre på, at i og med, at vi tog skraldet og affandt os med, hvad der nu var, nå ja, så har vi i hvert fald holdt en bedre position, end det havde været muligt, hvis man havde overladt det til de andre at føre politikken og det ikke var vore folk, der sad på de ledende poster.

Centrum-demokraterne vil således arbejde for, at vi har et så stærkt forsvar som overhovedet muligt, og vi opfordrer alle demokratiske organisationer til at benytte enhver lejlighed til at understrege, at grundlaget for vort demokrati er et forsvar, der er tilstrækkelig stærkt til at beskytte demokratiet imod fjender udefra. Derfor er vi parate til at stemme for næsten et hvilket som helst beløb, nogen kan komme med forslag om, og vi ser især gerne det konventionelle forsvar styrket. Men sammensætningen af folketinget gør også her, at vi har et flertal imod os, og det medfører, at der forude ligger en meget stor opgave og venter på at blive løst. Den opgave består i at få flere og flere til at forstå det nødvendige i, at vi har et stærkt forsvar.

Helt utroligt er det, at der findes folk, som går rundt og diskuterer fred, som om fred er noget, man stemmer om. Jeg havde nær sagt: hvem vil ikke gerne have fred? Er der nogen, der gerne vil have krig? Alle stemmer for fred, og dermed er krigen afskaffet! Så utrolig naivt er tingene næsten stillet op. Og så prøver nogle at bilde andre ind, at krige opstår, fordi man ruster op, og så ruster den anden op, når den ene ruster op, og det medfører, at den første ruster op igen, osv. Det er historisk helt og aldeles komplet forkert.

Krig opstår, fordi én ruster op og modparten ikke gør det samme. Det var derfor, vi fik anden verdenskrig. Hvem var så den drivende kraft dengang? Det var datidens freds-

bevægelser; de hed noget finere dengang, for da kaldte de sig for pacifister. Det var ikke mindst pacifisterne, der dengang pressede det engelske arbejderparti til at stemme imod forsvarsbudgettet, ca. 1 år før krigen brød ud. Det er på den baggrund, man skal se tingene, og det var denne naive holdning, som på det nærmeste opfordrede Hitler til at gå i krig. Altså helt og aldeles ærligt: man kan ikke tillade sig at begå dumheder to gange, for så er det formentlig for sent.

Derfor ønsker jeg også under denne debat som ved mange andre tidligere lejligheder at slå fast, at Danmark ikke er neutralt. Danmark står ikke neutralt over for to supermagter og kritiserer snart den ene og snart den anden part, og de skal såmænd også have karakterer. Nej, vi siger klart og tydeligt, at det er USA, som er vor ven, og jo bedre det går USA, jo mere stabilt ligger Danmark på verdenskortet.

Men der er dog også en glædelig ting: efterhånden er der ingen, der tager Danmark alvorligt. Det er sørgeligt, at man skal konstatere det med glæde, men vi er altså nødt til at konstatere med glæde, at der er færre og færre, der tager Danmark alvorligt.

Med hensyn til fremtiden på det sikkerhedspolitiske område kan vi kun håbe. Dyvigrapporten kan forhåbentlig bidrage til, at der kan genskabes enighed, men jeg finder anledning til meget kraftigt at understrege, at vi i CD bestemt ikke føler, at man har talt forbi hinanden; man har absolut talt til hinanden.

På det retspolitiske område er der efter vores opfattelse behov for en ganske særlig indsats. Jeg hilser derfor med stor tilfredshed, at justitsministeren straks i begyndelsen af det nye år vil afholde en konference, hvor de mangfoldige problemer kan blive genstand for en grundig drøftelse. Den stærkt stigende vold i samfundet vækker bekymring i vide kredse. Volden er blevet mere rå og brutal, og som noget nyt begås den i højere og højere grad af smågrupper. Dette vanskeliggør i høj grad politiets arbejde og bevisførelse. Desværre er der en slagside i forholdet mellem den omtale, den kriminelle får, og omtalen af offeret, der næsten overses. Her ønsker vi, at der sættes ind af al kraft. Vi ønsker at yde al den bistand, man overhovedet kan, for så hurtigt som muligt at sikre ofrene for vold. Bl.a. fremhæver vi i en af